

IVONA BUŠLJETA

ZJENICE

Ivona Bušljeta

Zjenice

*Uz fotografiju S. Muslić
i lekturu prof. Marine Katinić.*

*Posebne zahvale Almi Dupanović i Josipu
Kovačeviću.*

~ O životu i povremenoj tuzi ~

posvećeno A.A.

Život je lijep čak i kad je tužan

jer tuga stvara umjetnost,

a ona je lijepa u svakom mogućem slučaju.

Ona je čovjekova istinska družica

jer su misli, snovi i emocije -

sve što je čovjeku iskonsko,

ništa do li umjetnost.

Stoga svaki čovjek umije stvarati umjetnost

i svatko, tko kaže da sam po sebi nije pjesnik,

ili laže

ili nije čovjek.

Umjetnost je život čovjeku.

Život je lijep.

Utopist

Gusti se valovi valjaju pod nogama mojim
oblaci boje fuksije draže me na smijeh
daleko nad mravinjakom od smoga stojim
i posljednje zrake što čuva ih zlačani mijeh
upijam očima od kojih je i vrijeme mlađe,
a pore pune su od sutona teškog zraka
i srce euforično tuče, čisto od njihove čađe
nahranjeno iluzijom trenutka
i spašeno od mraka.

Sanjar

Gledam zvijezde zatvorenih očiju,

Čujem kako dišu, kako drhte -

U strahu trepere.

Strepe da ću ih oteti nebu,

Segnuti rukom u noć.

Da ću ih skrhati, ugušiti

U blatnjavom stisku šake

I da više neće moći disati.

Boje se da više neće biti sjajne,

Tako lijepo i hladne,

I da ih više nitko neće gledati

Zatvorenih očiju.

Olovna sova

Olovna je sova na golom tjemenu mladoga muškarca u crnom kaputu, u zagušljivoj sobi prepunoj plijesni. Oči, trome kao ušivena dugmad, zure u orijentalni ples gustog dima. Cigara tinja u ukočenoj ruci, osipava se lagano poput magle. Pepeo pali neosjetljivo meso - ono sanja rat koji nije vodilo, dok olovna sova sniva budne snove. Bdi je nad njim poput odbačene sjene iskrivljenog perja, slijepjenog čekanjem, i kandži ukorijenjenih u ramena tog čovjeka-statue što nema lica. Oštri kljun hrđa od rastaljenih zvijezda što su jednom krasile vodene oči; posljednji mu huk ispreplela tišina - ne čuje ga onaj kojem je namijenjen. Onaj osjetila tupih od nehaja, udova sapetih nagriženom voljom, zadebljale kože pod tankim odijelom. Sjaj kopni u razrogačenim očima dok sobom tutnji zvuk odmjerenog daha i pepeo stvara patinu od krvi. Vrijeme usporava, kao da zastaje, a prostor nestaje, kao da se mrvi.

Mazohist

Sve što dotakne pretvori u led,
A namjerno dodiruje moje tijelo
Njene su beskrvne usne vruće
I grizu gust zrak među nama
Moja je burma kovana od strasti.
Obris joj je oštar u magli polusna,

Prodire u besposlicu uma
Mogu bježati samo njenim stopama.
Ja od jučer, ja od danas, ja od sutra -
Sve je samo lijek njene dosade.
Traži da je okupam u mlijeku,
Ali imam samo mutne vode,
Želi da joj tijelo posvetim uljem;
Ono je za mene božji hram,
Iako prazan i pod paučinom.
Kad bih imao snagu njenih koraka,
Nosio bih rizik u sljepoočnicama
Nijedan ples ne bi bio naš,
Ni ona ne bi bila moj povoj,
Ali ja bih njoj bio posoljena zemlja.
Kako mrzim njene smjele rečenice
I kako volim hladan stisak dlanova
Oko svojih zapešća.
Ona misli da smo smrtno zaljubljeni,
A samo smo ožiljak na tabanu društva.

Melankolik

Djevojko sijede kose,
Koja ostavljaš svoje stope na mojoj koži
Kao da hodaš po vosku,
Nekoć si bila teško očekivana ljubav,
Sad si istrošena ljubavnica.
Ti neprestano nekamo ideš
I samo te noću poznajem
Jer jutro otkriva mutne poglede.
Više mi se ne osmjehuješ,
Odavno ti ne ljubim čelo,
Kada smo posljednji put bili sretni?
Djevojko izboranih ruku,
Koje su mi oblikovale srce, nježno,
Kao da se igraju glinom,
Nekad si bila okretna poput srne,
Sad ti je postelja ustajala.
Sva zrcala prekriva platno

I samo noću vidim odsjaj mladosti

Na tvom izmorenom licu.

Ljubav više ne kriješ u krivulji vrata,

Tamo je miris dotrajalosti;

Kada smo posljednji put bili sretni?

Onima koji me poznaju

Uvjereni ste da me poznajete

jer nije mnogo

što o meni treba znati.

Uvjereni ste da šutim

jer mislite da se u mojoj glavi

riječi ne roje kao u vašima.

Vi mislite da je moja volja

sputana bezličnošću,

da mi strast nije urođena

kao što vama jest.

Mislite da je moj žar

teškom nogom zgažen...

Zar uzalud sve iskustvo?

Kad ne znate da su najljepše rečenice

često neizrečene,

niti da zjenice iskažu ono

što tišina nekad prešuti.

Ne znate da je moj žar nesagoriv

i moj plamen neugasiv.

Vaše uši slušaju samo jeku,
oči su vam vječito sklopljene,
a um vam kaska za jezikom.

Ne poimate da kava

u okrnjenoj šalici

pruža isto gorko zadovoljstvo

jer ste uvjereni da samo vi

stojite pod suncem.

